

LUCINDA RILEY

ITALIALAINEN TYTTÖ

BAZAR

LUCINDA
RILEY

kirjailijanimellä Lucinda Edmonds

ITALIALAINEN TYTTÖ

Suomentanut Hilikka Pekkanen

BAZAR

Englanninkielinen alkuteos *The Italian Girl*
Copyright © Lucinda Riley 2014

Suomenkielinen laitos © Hilikka Pekkanen
ja Bazar Kustannus, 2022

Bazar Kustannus on osa
Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-376-145-2

Taitto: Jukka Iivarinen / Vitale
Painettu EU:ssa

*Kirjailijan saatesanat teokseen
Italialainen tyttö*

Kirjoitin kertomuksen Rosannasta ja Robertosta seitsemäntoista vuotta sitten, ja se julkaistiin vuonna 1996 nimellä *Aria*. Silloin käytin kirjailijanimeä Lucinda Edmonds. Viime vuonna muutamat kustantajistani kyselivät aikaisempia teoksiani. Sanoin, että kaikista oli sillä hetkellä painos lopussa, mutta he pyysivät silti kappaleita nähtäväksi. Menin kellariin hakemaan esiin ne kahdeksan kirjaa, jotka olin kirjoittanut monta vuotta aikaisemmin. Teokset olivat hiirten jätösten ja hämähäkinverkkojen peitossa ja tuoksuivat kostealta kellarilta, mutta lähetin ne silti selittäen, että olin siihen aikaan ollut hyvin nuori ja että ymmärsin täydellisesti, jos ne haluttiin heittää roskakoriin. Hämmästykseni niihin suhtauduttiin uskomattoman myönteisesti, ja minulta kysyttiin, haluaisinko julkaista ne uudelleen.

Se merkitsi sitä, että minun oli luettava ne uudelleen, ja avasin *Arian* ensimmäiset sivut pelon vallassa niin kuin kuka tahansa kirjailija, joka katsoo vanhoja aikaansaannoksiaan. Kokemus oli outo, sillä en muistanut kertomuksesta paljonkaan, ja siksi innostuin juonesta kuin uusi lukija ainakin ja kääntelin sivuja aina vain nopeammin saadakseni selville, mitä seuraavaksi tapahtuu. Kirja kaipasi minusta jonkin verran uudistamista ja toimittamista, mutta juoni ja henkilöt olivat käyttökelpoisia. Niinpä ryhdyin työhön, ja muutamaman viikon kuluttua tuloksena oli *Italialainen tyttö*. Toivottavasti pidätte siitä.

Lucinda Riley tammikuussa 2014

Omalle pojalleni Kitille

Muista tämä ilta, sillä se on ikuisuuden alku.

DANTE ALIGHIERI

*Metropolitan-oppera
New York*

Rakas Nico!

Tuntuu oudolta istuutua kertomaan monimutkaista tarinaa tietäen, että et ehkä koskaan lue tätä kertomusta. En ole varma, onko kuluneista vuosista kirjoittaminen vapauttava kokemus minulle itselleni, vai teenkö tämän sinun takiasi, mutta tunnen pakottavaa tarvetta siihen.

Siksi istun nyt pukuhuoneessani miettimässä, mistä aloittaisin. Suuri osa siitä, mistä kirjoitan, tapahtui ennen syntymääsi – koko tapahtumaketjun alkaessa olin nuorempi kuin sinä tällä hetkellä olet. Ehkä pitäisi aloittaa alusta. Syntymäkaupungistani Napolista...

Muistan, kuinka äiti ripusti pyykkejä narulle, joka ulottui asunnostamme kadun yli sen toiselle puolelle. Kun Piedigrottan kapeita kujia kulki, näytti siltä kuin asukkaat viettäisivät alituista juhlaa, sillä korkealla päidemme yläpuolella lepatti pyykkinaruilla erivärisiä vaatekappaleita. Ja muistan niiltä vuosilta myös melun – keskeytymättömän hälyn. Yölläkään ei ollut milloinkaan hiljaista. Ihmiset lauloivat ja nauroivat, lapset itkivät... Tiedät, että italialaiset ovat äänekästä ja tunteikasta kansaa, ja Piedigrottan perheet kokivat ilot ja surut joka päivä yhdessä istuskellessaan portaillaan ja

ruskettuessaan auringonpahteessa kuin kahvinpavut. Helle oli sietämätöntä, varsinkin keskikesällä, kun katu-kiveys poltti jalkapohjia ja hyttyset kävivät paljaaksi jätetyn ihon kimppuun vaivihkaa. Haistan vieläkin ne lukemattomat tuoksut, jotka leijailivat sisään makuuhuoneeni avoimesta ikkunasta. Joskus tuntui viemäreiden vatsaakääntävä löyhkä, mutta useimmiten sinne kantautuivat isän keittiöstä vastapaistetun pizzan aromit.

Kun olin lapsi, olimme köyhiä, mutta ensimmäisen ehtoolliseni aikaan isä ja äiti olivat jo saaneet pienen kahvilansa menestymään. He raatoivat yötä päivää ja tarjosivat Marcon kahvilassaan isän salaisen reseptin mukaan valmistettuja voimakkaasti maustettuja pizzaviipaleita, joista oli tullut Piedigrottassa suosittuja. Kesän turistikuukausina kahvilassa oli erityisen kiire, ja ahtaassa salissa oli lopulta puupöytiä niin tiheässä, ettei niiden välissä tahtonut mahtua kävelemään.

Perheemme asui pienessä asunnossa kahvilan yläpuolella. Kodissamme oli oma kylpyhuone, pöydässä riitti ruokaa ja meillä oli kengät jalassa. Isä oli ylpeä siitä, että oli noussut köyhyydestä huolehtimaan perheestään niin hyvin. Minäkin olin onnellinen, sillä haaveeni eivät ulottuneet seuraavaa auringonlaskua pitemmälle.

Kun olin yksitoistavuotias, eräänä kuumana elokuun iltana tapahtui jotakin, mikä muutti koko elämäni. Tuntuu mahdottomalta uskoa, että niin pieni tyttö saattoi rakastua jo ennen murrosikää, mutta muistan varsin elävästi sen hetken, jona näin hänet ensimmäisen kerran...

Napoli, Italia
Elokuu 1966

Rosanna Antonia Menici piteli kiinni pesualtaan reunasta ja nousi varpailleen nähdäkseen peiliin. Oli nojattava vähän vasemmalle, sillä peilissä oli halkeama, joka vääristi kasvonpiirteet. Siksi hän näki vain puolet oikeasta silmästään ja poskestaan eikä leukaa ollenkaan. Hän oli edelleen niin lyhyt, ettei ylettynyt näkemään leukaa, vaikka kurkoteli varpaisillaan.

”Rosanna! Tule jo sieltä kylpyhuoneesta!”

Rosanna päästi huokauksen, irrotti otteensa pesualtaasta, asteli mustan linoleumilattian poikki ja avasi oven lukon. Kahva kääntyi saman tien, ovi avautui ja Carlotta työntyi tönkeästi hänen ohitseensa.

”Typerä lapsi! Mitä varten panet oven lukkoon? Mitä salattavaa sinulla on?” Carlotta avasi kylpyammeen hanat ja kiinnitti sitten pitkän ja kiharan tumman tukkansa taitavasti hiusneuloilla pääläelle.

Rosanna levitti hämillään käsiään ja toivoi, että Jumala olisi tehnyt hänestä yhtä ihastuttavan kuin hänen isosiskonsa

oli. Äiti oli sanonut, että Jumala antoi jokaiselle erilaisen lahjan ja että Carlottan lahja oli kauneus. Rosanna katseli nöyränä, kun Carlotta riisui kylpytakkinsa ja paljasti täydellisen vartalonsa: hehkeän kermanvalkoisen ihon, täydelliset rinnat ja pitkät ja solakat sääret. Kaikki kahvilavieraat ylistivät aina äidin ja isän kaunista tytärtä ja sanoivat, että tämä saisi vielä rikkaan aviomiehen.

Pieni kylpyhuone alkoi täyttyä höyrystä, ja Carlotta sulki hanat ja astui ammeeseen.

Rosanna istahti kylpyammeen reunalle. ”Tuleeko Giulio tänä iltana?” hän kysyi sisareltaan.

”Tulee kyllä.”

”Aiotko mennä hänen kanssaan naimisiin?”

Carlotta alkoi saippuoida itseään. ”Ei, Rosanna, en aio mennä naimisiin hänen kanssaan.”

”Minä luulin että tykkäät hänestä.”

”Kyllähän minä hänestä pidän, mutta en... äh, sinä olet vielä niin nuori, ettet ymmärrä.”

”Isä tykkää Giuliosta.”

”Niin, tiedän kyllä että isä pitää hänestä. Hän on rikkaasta perheestä.” Carlotta kohotti kulmakarvojaan ja päästi teatraalisen puuskahduksen. ”Minusta Giulio on ikävyyttävä. Isä panisi minut astelemaan kirkon käytävää hänen kanssaan heti huomispäivänä jos voisi, mutta minä haluan pitää ensin hauskaa ja nauttia elämästä.”

”Minä luulin että naimisiin meneminen on hauskaa”, Rosanna intti. ”Saa kauniin hääpuvun ja paljon lahjoja ja oman kodin ja...”

”Lauman parkuvia pentuja ja paksun vyötärön”, Carlotta täydensi ja sively puhuessaan laiskasti vartalonsa hoikkia linjoja saippualla. Hänen tummien silmiensä katse kääntyi Rosannan puoleen. ”Mitä sinä siinä toljotat? Mene

matkoihisi ja anna minun nauttia kymmenen minuuttia rauhasta. Äiti tarvitsee apua alakerrassa. Ja sulje ovi jälkeesi!”

Rosanna lähti kylpyhuoneesta vastaamatta moitteisiin ja meni jyrkkiä puuportaita pitkin alakertaan. Hän avasi portaiden alapäässä olevan oven ja meni kahvilaan. Seinät oli äskettäin maalattu kalkkimaalilla valkoisiksi, ja salin takaosassa olevan baaritiskin yläpuolella riippui Frank Sinatraa esittävän julisteen vieressä Neitsyt Marian kuva. Tummat puupöydät oli vahattu kiiltäväksi, ja jokaisessa pöydässä oli tyhjään viinipulloon pistetty kynttilä.

”Siinähan sinä olet! Missä oikein olet ollut? Olen huudellut sinua jo pitkään. Tule auttamaan tämän banderollin ripustamisessa.” Antonia Menici seiso i tuolilla pidellen kirkasvärisen kangaskaistaleen toista päätä. Tuoli huojui vaarallisesti hänen melkoisen painonsa alla.

”Tulen, tulen.” Rosanna veti toisen puutuolin esiin kahvilapöydän alta ja raahasi sen kahvilan keskellä olevan holvikaaren luo.

”Pidä kiirettä, lapsi! Jumala on antanut sinulle jalat juoksemista varten, ettet matelisi kuin etana!”

Rosanna tarttui banderollin toiseen päähän ja nousi tuolille.

”Pane silmukka naulaan”, Antonia neuvoi.

Rosanna teki niin.

”Tule nyt auttamaan äiti alas niin että näemme, onko se suorassa.”

Rosanna laskeutui tuoliltaan ja riensi auttamaan Antonian turvallisesti alas. Äidin kämmenet tuntuivat kosteilta, ja Rosanna näki hänen otsallaan hikihelmiä.

”*Bene, bene.*” Antonia katsoi banderollia tyytyväisenä.

Rosanna luki siihen kirjoitetun tekstin ääneen: ”Onnittelet 30-vuotishääpäivänä – Maria ja Massimo!”

Harvinaista kyllä Antonia syleili ja halasi tytärtään. ”Siitä tulee mainio yllätys! Luulevat tulevansa syömään vain isän ja minun seurassa. Onpa hauskaa nähdä heidän ilmeensä, kun he huomaavat, että kaikki sukulaiset ja tuttavatkin ovat täällä.” Äidin pyöreät kasvot loistivat mielihyvystä. Hän päästi otteensa Rosannasta, istahti tuolille ja pyyhki otsaansa nenäliinalla. Sitten hän kutsui Rosannan luokseen ja kumartui sanomaan: ”Kuule, Rosanna, nyt kerron salaisuuden. Olen kirjoittanut Robertolle. Hän tulee Milanosta saakka laulamaan vanhemmilleen täällä Marcon kahvilan juhlissa! Huomenna koko Piedigrotta puhuu meistä!”

”Niin, äiti. Eikö hän olekin iskelmälaulaja?”

”Vai iskelmälaulaja! Ettäs kehtaat käyttää mokomaa nimitystä! Roberto Rossini ei ole iskelmälaulaja, vaan opiskelee Milanon La Scalan *scuola di musicassa*. Jonakin päivänä hänestä tulee suuri oopperalaulaja, ja hän esiintyy La Scalan lavalla.”

Antonia pani käsivarret ristiin rinnalle ja näytti Rosannasta aivan samalta kuin rukoillessaan messussa kirkossa.

”Mene nyt keittiöön auttamaan isää ja Lucaa. Ennen juhlia on vielä paljon tekemistä, ja minä menen signora Barezin kampaamoon.”

”Tuleeko Carlotta auttamaan minua?” Rosanna kysyi.

”Ei. Hän tulee minun kanssani signora Barezin luo. Meidän pitää laittaa illaksi juhlakuntoon.”

”Mitä minä panen ylleni?”

”Sinullahan on se vaaleanpunainen kirkkoleninki.”

”Se on ihan liian pieni. Näytän siinä typerältä”, Rosanna sanoi suu mutrussa.

”Etkä näytä! Turhamaisuus on synti, Rosanna. Jumala tulee yöllä kiskomaan kaikki hiukset päästäsi, jos kuulee

turhamaiset ajatuksesi. Herää aamulla kaljuna niin kuin signora Verni, joka jätti puolisonsa nuoremman miehen takia! Riennähän nyt keittiöön.”

Rosanna nyökkäsi ja lähti keittiöön aprikoiden, miksi Carlotta ei vielä ollut menettänyt kaikkea tukkaansa. Kun hän avasi keittiön oven, vastaan tulvahti kuumaa ilmaa. Hänen isänsä Marco valmisti pizzataikinaa pitkän puupöydän ääressä. Marco oli laiha ja jäntevä, täydellinen vastakohta vaimolleen. Hänen kalju päänsä kiilsi hiestä työn touhussa. Rosannan pitkä tummasilmäinen isovelji Luca sekoitti parhaillaan liedellä höyryävää valtavaa pataa. Rosanna katseli hetken lumoutuneena, kun isä kieputti taikinaa taitavasti sormenpäissään pään yläpuolella ja läiskäytti sen sitten pöydälle täydellisen ympyrän muotoisena.

”Äiti lähetti minut auttamaan.”

”Kuivaa nuo telineeseen nostetut lautaset ja pane ne pinoon pöydälle.” Marco antoi komennon työtään keskeyttämättä.

Rosanna katsoi lautasvuorta ja otti alistuneesti nyökäten laatikosta puhtaan astiapyyhkeen.

”Miltä minä näytän?”

Carlotta pysähtyi teatraalisesti ovelle portaiden alapäähän, ja muu perhe tuijotti häntä ihailevasti. Hänen uusi pukunsa oli ommeltu pehmeästä sitruunankeltaisesta satiinista, ja siinä oli avonainen kaula-aukko ja kapea reisiä syyleilevä hame, jonka helma ulottui vähän polvien yläpuolelle. Paksu musta tukka oli kammattu kiiltäviksi kiharoiksi, jotka ryöppysivät runsaina olkapäille.

”*Bella, bella!*” Marco ojensi kätensä Carlottalle astellessaan kahvilan halki. Carlotta tarttui isänsä käteen ja astui alas kahvilan lattialle.

”Mitä sanot, Giulio? Eikö tyttäreni olekin kaunis?” Marco kysyi.

Pöydän äärestä nousi ujosti hymyilevä nuori mies. Poikamaiset piirteet eivät tuntuneet sopivan lihaksikkaaseen vartaloon.

”On kyllä”, Giulio myönsi. ”Yhtä ihastuttava kuin Sophia Loren *Arabeskissa*.”

Carlotta meni poikaystävänsä luo ja painoi kevyen suukon tämän ruskettuneelle poskelle. ”Kiitos, Giulio.”

”Eikö Rosannakin näytä sievältä?” Luca kysyi ja hymyili sisarelleen.

”Tietenkin näyttää”, Antonia sanoa napautti.

Rosanna tiesi, että äiti valehteli. Vaaleanpunainen puku, joka oli aikoinaan näyttänyt hyvältä Carlottan yllä, toi esiin hänen ihonsa kalvauuden, ja tiukat letit suurensivat korvia entisestään.

”Juomme lasillisen ennen vieraiden tuloa”, Marco sanoi ja kohotti pulloa, jossa oli jalokivenkirkasta Aperolia. Hän avasi pullon näyttävästi ja kaatoi juomaa kuuteen pieneen lasiin.

”Saanko minäkin, isä?” Rosanna kysyi.

”Sinäkin saat.” Marco nyökkäsi tyttärelleen ja ojensi jokaiselle lasin. ”Jumala antakoon meidän pysyä yhdessä, suojelkoon meitä pahalta silmältä ja tehköön tästä aivan erityisen päivän parhaille ystävillemme Marialle ja Massimolle.” Marco kohotti lasiaan ja tyhjensi sen yhdellä kulauksella.

Rosanna maistoi juomaa varovasti, mutta oli silti vähällä tukehtua polttavankitkerään appelsiininmakuiseen nesteeseen, kun se tavoitti hänen kurkkunsa.

”Oletko kunnossa, *piccolina*?” Luca kysyi ja taputti Rosannaa selkään.

Rosanna hymyili veljelleen. ”Olen, Luca.”

Luca tarttui Rosannan käteen ja kumartui kuiskaamaan hänen korvaansa. ”Jonakin päivänä sinusta tulee paljon kauniimpi kuin sisaremme on.”

Rosanna puisteli päätään kiivaasti. ”Eikä tule, mutta ei se haittaa. Äiti sanoo, että minulla on muita lahjoja.”

”Totta kai on.” Luca kietaisi käsivartensa sisaren laihan vartalon ympärille ja halasi.

”*Mamma mia!* Vieraat tulevat. Marco, tuo prosecco. Luca, käy kiireesti katsomassa ruokaa!” Antonia suoristi pukunsa ja suuntasi ovelle.

Rosanna istui nurkkapöydässä katselemassa, kun kahvila alkoi täyttyä kunniavieraiden sukulaisista ja tuttavista. Carlotta seiso i hymyillen ja tukkaansa heilautellen keskel lä nuorten miesten joukkoa nurkassa istuvan Giulion kat sellessä mustasukkaisena.

Sitten kahvilan ylle laskeutui hiljaisuus, ja kaikki päät kääntyivät ovelle ilmestynyttä hahmoa kohti.

Mies seiso i ovella huomattavasti Antoniaa pitempänä ja kumartui suutelemaan tätä kummallekin poskelle. Rosanna tuijotti tulijaa. Hän ei ollut koskaan ajatellut, että miestä voisi kuvailla kauniiksi, mutta mikään muu sana ei tullut mieleen. Tulija oli hyvin pitkä ja leveäharteinen, ja lyhythihaisen paidan paljaiksi jättämien käsivarsien lihakset pullistelivat voimaa. Tukka oli sileä ja musta kuin korpin siipi ja korosti otsalta taaksepäin kammat tuta kasvojen veistoksellisia muotoja. Rosanna ei erottanut silmien väriä, mutta ne olivat suuret ja kosteat, ja huulet olivat täyteläiset mutta silti kiinteät ja miehekkäät vastakohtana iholle, joka oli napolilaiselle harvinaisen kalpea.

OOPERAN TAIKAA, TUNTEIDEN
PALOA JA ITALIAN LUMOA

Rosanna on vasta lettipäinen pikkutyttö kohdatessaan Roberton, nuoren miehen, joka muuttaa koko hänen elämänsä. Tulevina vuosina heidän kohtalonsa kietoutuvat yhteen paitsi lahjakkaina laulajina maailman metropolien upeimmilla estradeilla myös kullissien takana intohimoisesti toinen toistaan rakastavana parina.

Kerran sytyttyään Rosannan ja Roberton rakkaus kestää kolhut eikä suostu sammumaan, mutta se on samalla niin kaiken nielevää, että muut ihmissuhteet kalpenevat sen rinnalla. Vähitellen Rosannalle kuitenkin paljastuu, että yhteisen onnen tiellä seisoo synkkiä salaisuuksia, joiden varjot lankeavat myös muiden läheisten ja rakkaiden ihmisten elämään.

Lucinda Riley kertoo *Italialainen tyttö* -romaanissaan napoli-laistytön kasvusta oopperalavojen säkenöiväksi tähdeksi sekä palavasta rakkaudesta, jonka hehku polttaa kuin tuhat aurinkoa.

ISBN 978-952-376-145-2 • 84.2 • WWW.BAZARKUSTANNUS.FI

9 789523 761452

